

[Finansministeren.]

løsningen af dette komplicerede problem, og jeg kan for mit vedkommende tiltræde kommissionens forslag på dette punkt.

Siden 1919 har tjenestemændenes lønninger været fastsat på grundlag af en såkaldt grundløn plus alderstillæg. Disse løndelev sammen med et tillæg, som indførtes i 1946, udgjort den pensionsgivende lønning. Grundlønnen og alderstillæggene er i dag af praktisk taget samme størrelse, som de var i 1919. Det kan således forekomme besynderligt, at man i dag taler om tjenestemænd, hvis lønningsklasse f. eks. er 2 940—3 300 kr., når dette dækker over faktiske lønninger på ca. 12 000 kr.

Jeg finder det derfor i høj grad praktisk, at lønningskommissionen foreslår tilvejebragt overensstemmelse mellem lønrammerne og de faktiske lønninger. Hermed opgiver man den tidligere sondring mellem de faste og de bevægelige løndelev. Denne sondring har vel i sin tid bygget på, at de bevægelige tillæg skulle dække tjenestemændene ind over for en forbigående dyrtid. Men som bekendt er prisniveauet siden 1919 steget så meget, at de bevægelige tillæg efterhånden udgør en væsentligt større del af den samlede løn end de faste løndelev. Og hermed har begrebet fast løn unægtelig mistet en hel del af sin mening.

Det fremgår af betænkningen, at kommissionen har overvejet at overføre en del af de bevægelige tillæg til den faste lønning. Men det ville i så fald være nødvendigt også ved denne lønrevision at fastsætte lønninger, som ud over en fast del bestod af et antal portioner af et eller flere bevægelige tillæg, og hermed ville man allerede fra starten have en videreførelse af den hidtidige komplicerede lønopdeling.

Jeg kan derfor helt tilslutte mig kommissionens forslag om, at lønnen nu fastsættes til et samlet hele, således at både pensionsbidrag og pension beregnes i forhold hertil, og således at denne samlede bruttoløn fremtidig reguleres i takt med prisudviklingen og ændringerne i befolkningens realindkomst. Det forekommer mig, at denne del af forslaget indebærer en meget værdifuld forenkling, og det gælder i særlig grad, når man sammenligner med den nuværende ordning, der i praksis gør det umuligt for den enkelte tjenestemand selv

at udregne sin løn på grundlag af de mere end indviklede regler, som efterhånden er opstillet.

I denne forbindelse kan der være grund til at omtale stedtillægget, som er det eneste tillæg, der — bortset fra alderstillæg — foreslås bevaret.

Som det fremgår af betænkningen, har kommissionen overvejet, om stedtillægsordningen kunne afskaffes. Jeg ville tro, at mange med tilfredshed havde set, at dette kunne gøres. Kommissionen har imidlertid efter en nøje overvejelse ment, at tiden hertil endnu ikke er inde. Den oprindelige begrundelse for stedtillægget var de ret betydelige lokale forskelle i husleje og kommunale skatter, og der er stadig sådanne forskelle. Men afgørende er det imidlertid, at det af hensyn til det private erhvervslivs graduering af lønningerne mellem hovedstaden, provinsbyerne og landdistrikterne er nødvendigt at opretholde en stedtillægsordning.

Kommissionen har derfor foreslået, at stedtillægssatserne forhøjes noget, nemlig for hovedstadsområdet med 300 kr. til 948 kr., sats b med 96 kr. til 600 kr., sats c med 54 kr. til 420 kr. og sats d med 36 kr. til 300 kr. Den hidtidige sats e på 108 kr. foreslås afskaffet, idet et stedtillæg på 9 kr. om måneden ikke kan have nogen større betydning for den enkelte tjenestemand.

Jeg anser de af kommissionen fremførte betragtninger over stedtillægsordningen for at være så vægtige, at jeg kan tiltræde forslaget, idet jeg dog herved understreger, at forhøjelsen af satserne er så beskeden, at stedtillægget kommer til at udgøre en mindre del af lønnen, end det var tilfældet i henhold til tjenestemandsløven af 1946.

Medens tjenestemandsløven af 1919 gennem dyrtids- og konjunkturtillæggene indeholdt en mulighed for at regulere tjenestemandslønningerne efter såvel prisudviklingen som det omgivende samfunds realindkomst, anvendte 1931-loven kun ét tillæg, reguleringstillægget, der ændredes i takt med prisudsvingene. Og da 1919-lovens konjunkturtillæg efterhånden blev betragtet som en slags supplerende dyrtidstillæg, har tidligere tjenestemandsløve ikke givet mulighed for en smidig lønregulering.

Dette forhold har vist sig at være særlig betydningsfuldt efter 1946, idet lovgiv-